

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/410/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111224732
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2111224732.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Údernícka 5, 851 01 Bratislava, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: W. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX W. č. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 2.900, 44 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu v Trnave č.k. 13C/81/2012-44 zo dňa 5. septembra 2012 v časti náhrady trov konania, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu I. stupňa sa v napadnutej časti - v časti náhrady trov konania **r u š í** a vec sa mu v tejto časti **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový sú zastavil konania potom, čo bol vzatý späť v celom rozsahu návrhu navrhovateľom. Návrh bol vzatý späť 13.8.2012, predtým 10.2.2012 vstúpil vedľajší účastník do konania a podal odpor, ktorý bol doručený navrhovateľovi. Súd vyslovil po zastavení konania v zmysle ust. § 96 ods. 1 O.s.p., že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania No vo výroku uviedol aj, že súd nepriznáva náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi vo veci. V napadnutom uznesení však súd prvého stupňa aplikoval § 146 ods. 1 písm. c) s názorom, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovania v konaniach pomoc advokáta musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, v opačnom prípade vytvára dojem účelovosti. Keďže vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu, bez kontaktu s odporcom, splnomocnil na to advokáta, súd nepovažoval jeho trovy za účelne vynaložené na uplatňovanie a bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci nemal úspech. Odporca ani vedomosť o vstupe nemal. Paušálny vstup iba zbytočne navyšuje trovy konania- účelom vstupu do konania nebola ochrana práv spotrebiteľa

Odvolanie proti výroku o nepriznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi podal vedľajší účastník. Poukázal na to, že sa má riadiť rozhodnutie ust. § 146 ods. 2 veta prvá, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný hradiť jeho trovy. Nejde preto o prípad podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., ako sa riadil pri rozhodovaní súd prvého stupňa. Tvrdil, že nepriznal trovy len preto, že si ich odporca neuplatnil a zo spisu nevyplývalo, že by mu vznikli. Z odôvodnenia však nie je možné zistiť, podľa ktorého ustanovenia a procesného kódexu rozhodoval o trovách vedľajšieho účastníka. V odvolaní sa tiež poukazuje, že aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. je na danú situáciu nenáležitá. Pre posúdenie možnosti aplikácie tohto ustanovenia je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a okolnosťami upraveného nároku. Správanie sa žalobcu v spore a najmä okolnosti, za ktoré žalobca plošne na celom Slovensku uplatňuje pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok pri použití nekalých obchodných praktík a premlčacie pohľadávky nedávajú predpoklad pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník môže preukázať, že pri množstve súdny sporov spôsobil už jeho vstup do konania pre navrhovateľa

ohradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku za svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Žalobca potom, čo mu je doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka, prípadne potom, čo vstup vedľajšieho účastníka do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žaloby späť. Môžu preukázať tiež prípady, kde tento konkrétny žalobca vzal späť žalobu po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj potom, čo platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. V tej súvislosti tiež poukázal na čl. 7 ods. 1 smernica 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd by mal vychádzať z tohto článku a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach s tým, že združeniu prizná náhradu trov konania. V opačnom prípade by činnosť nemajetkového združenia mohla byť paralyzovaná. Súd pri priznávaní trov konania dodávateľov, ktorí si najviac vedome uplatňovali premlčaný nárok nemal žiaden problém priznať mu trovy a nezaoberal sa, že v osobe žalobcu vidí silnú finančnú spoločnosť, ktorá nemá problém zabezpečiť si vlastné právne oddelenie. Konštatuje, že združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, z čoho odvodzuje neúčelnosť právneho zastúpenia. Jediná členka združenia je právnička, ktorá navyše ani nerealizuje právnu pomoc, by mala zrejme podľa súdu čeliť mnohým veľkým a uznávaným advokátskym kanceláriám, ktoré si dodávatelia samozrejme môžu dovoliť. Tak by podľa súdu mala byť v konaní realizovaná zásada „rovnosť zbraní“. V zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Občiansky súdny poriadok nevyklučuje, aby aj účastník odborne spôsobilý hájil svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z toho dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutá v súvislosti s právnym zastúpením. Súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie a judikatúrou Súdneho dvora EÚ. S poukazom na čl. 149 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, čl. 47 tejto Charty. Poukázal na to, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dodatočné prostriedky v prípade ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti. Poukázal tiež na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22.12.2010 vo veci DED proti Spolková republika Nemecko C-279/09 o zásade účinnej súdnej ochrany. Tá má zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Aby nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, defakto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľom združením na súdoch. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, I. ÚS 122/09. K priznaniu trov vedľajšieho účastníka aj bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia, ak dôjde k späťvzatiu žaloby po vstupe vedľajšieho účastníka predložili zároveň uznesenia Krajského súdu v Prešove, z ktorých vyplýva, že vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vstupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. V danom prípade mal súd preto aplikovať jednoznačne ust. § 146 ods. 1 veta prvá a vylúčiť aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Navrhol preto uznesenie súdu prvého stupňa odvolacím súdom zmeniť tak, že je žalobca povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 285,21 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní po právoplatnosti uznesenia a že je žalobca povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 55,61 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Motyku do 3 dní po právoplatnosti uznesenia. Pre prípad, že by odvolací súd sa nestotožnil s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka, navrhujú v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach: 1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania. 2. a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe

inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom. 3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§10 ods. 1 OSP), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 202 ods. 2 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, a preto je nevyhnutné ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať kritériá uvedené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samostatne ovplyvňujúcich sa súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), porovnaj napr. rozsudok Garcia Ruiz vz. Španielsko z 21.01.1999, tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a obsahovať dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Geo Riadis vz. Grécko z 23.05.1997, Higgins vz. Francúzsko z 19.02.1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne, skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, tzn. s uplatňovaním nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu, a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (porovnaj uznesenie z 03.07.2003, sp. zn. IV.ÚS 115/2003). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23.06.2004, sp. zn. III.ÚS 209/2004 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, tzn. s uplatnením nárokov a obranou, proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný vplyv, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Porovnávajúc odôvodnenie preskúmaného prvostupňového rozhodnutia s kritériami uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a s vyššie uvedenými kritériami pre odôvodnenie rozhodnutí je zrejmé, že prvostupňový súd sa s nimi náležite neriadil. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi

skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, čo v danom prípade plne absentuje. Odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia je v celom svojom rozsahu všeobecné a teoretické, nekonkretizované pre danú vec a v dôsledku toho krajne arbitrárne. V odôvodnení absentuje, na základe akých dôvodov, prostredníctvom akých úvah, k akým skutkovým záverom súd dospel, ako následne vec právne posúdil.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Odvolačný súd z predloženého spisu zistil, že je nesporné, že zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa tým, že 06.08.2012 vzala svoj návrh v celom rozsahu späť, a preto jej v súlade s § 146 ods. 2 OSP vznikla povinnosť uhradiť trovy konania.

V napadnutom uznesení však súd prvého stupňa aplikoval § 146 ods. 1 písm. c) s názorom, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovania v konaniach pomoc advokáta musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, v opačnom prípade vytvára dojem účelovosti. Keďže vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu, bez kontaktu s odporcom, splnomocnil na to advokáta, súd nepovažoval jeho trovy za účelne vynaložené na uplatňovanie a bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci nemal úspech. Odporca ani vedomosť o vstupe nemal. Paušálny vstup iba zbytočne navyšuje trovy konania- účalom vstupu do konania nebola ochrana práv spotrebiteľa. Okrem tohto výroku však je v rozhodnutí súdu I. stupňa aj výrok, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z rozhodnutia I. stupňa však nie je zistiteľné aké úvahy ho viedli k tomu, že nepostupoval podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP. Na základe uvedeného je potom napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.

Podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Odvolačný súd z predloženého spisu zistil, že je nesporné, že zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa tým, že vzala svoj návrh v celom rozsahu späť a to po úkone vedľajšieho účastníka, keď vzniesol námietku premlčania- listom doručeným súdu dňa 30.4.2012. Až potom bolo vytýčené pojednávanie vo veci a bolo toto podanie o námietke premlčania doručené navrhovateľovi aj odporcovi spolu aj s návrhom.

Navyše upozorňuje odvolací súd, že sa rozhodlo na pojednávaní, kde nebolo vykázané doručenie odporcu, záhada v doručení sa vrátila pred pojednávaním 9.8.2012. Súd I. stupňa mal teda v deň pojednávania 5.9. 2012 konštatovať, že je adresát neznámy, odporca neprevzal, nemohol pojednávať a vôbec nie vo veci rozhodnúť. V písomnom vyhotovení uvádza súd, že je odporca zastúpený opatrovníčkou pre konanie ale uznesenie o ustanovení opatrovníka sa v spise nenachádza. Odňal mu tak možnosť konať pred súdom.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní uspel, má podľa § 146 ods. 2 OSP zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením svojho práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku náležite odôvodniť.

Základným predpokladom, za splnenia ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, na ktorom stojí podstata napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa je podľa § 142 ods. 1 OSP i účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva. Účelnosť sa dá v zásade stotožniť s nevyhnutnosťou vynaloženia trov, pričom trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené považujú. Trovy potrebné na účelne uplatňovanie alebo obranu práva, sa pritom neposudzujú ako celok, ale každé plnenie trov je potrebné posudzovať samostatne.

Žalobkyňa vzala návrh na začatie konania späť potom, čo do konania vstúpil vedľajší účastník na podporu žalovaného a vo vyjadrení, vzniesol námietky spochybňujúce opodstatnenosť nároku žalobkyne. Až potom bolo vytyčené pojednávanie vo veci a bolo toto podanie o námietke premlčania doručené aj odporcovi spolu aj s návrhom. Odvolací súd zastáva názor, že konanie vedľajšieho účastníka prispelo k zastaveniu konania, bolo podnetom pre žalovaného, tiež podľa podania vedľajšieho účastníka namietat premlčanie a žalobkyňa pristúpila následne k späťvzatiu návrhu. Z toho vyplýva, že vedľajší účastník svojou činnosťou účelne a aj účinne bránil právo žalovaného

Tieto okolnosti však súd I. stupňa vôbec nehodnotil.

Na základe uvedeného odvolací súd s poukazom na § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP, napadnuté rozhodnutie vo výroku o náhrade trov konania zrušil a podľa § 221 ods. 2 OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude ustanoviť opatrovníka pre odporcu, ak sa zistí, že je jeho pobyt neznámy. Opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, zhodnotiť postupné prejavy v podaniach vedľajšieho účastníka a žalovaného o premlčaní nároku a následné späťvzatie návrhu žalobkyňou. Následne v zmysle toho rozhodne o trovách na základe princípu zavinenia procesného úkonu, kto zaviniel zastavenie konania podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. Posúdi potom, či prípadná požadovaná náhrada trov predstavuje účelne vynaložené trovy konania a či sú trovy konania správne vyčíslené.

Podľa ust. § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodne prvostupňový súd aj o trovách toho odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.